

DAG 19

Goedenavond dagboek,

Het is donderdag. Het is donderdag en ik ben verliefd. Op Dunya. Zucht...

Ik heb het nog niet tegen haar gezegd. Zij heeft ook niet tegen mij gezegd dat ze verliefd is op mij. Maar ik denk dat we het allebei wel van elkaar weten nu.

Vanochtend op het schoolplein zag ik haar eerst niet. Overal spelende en gillende kinderen, maar nergens Dunya. Niet bij het klimrek. Niet bij de fietsen.

Zou ze ziek zijn? Of een ongeluk hebben gehad? Of verhuisd zijn naar een andere stad, zonder het tegen me te zeggen en zonder me haar nieuwe adres te geven?!

Ik begon me eerlijk gezegd nogal ongerust te maken. Ik raakte al bijna totaal in paniek, maar wat een opluchting: daar was Dunya opeens. Toch bij het klimrek. Had ik niet goed gekeken? Hier op aarde zeggen ze dat je door een 'roze bril' kijkt, als je verliefd bent. Misschien dat ik haar daarom niet had gezien.

Ik zwaaide. Ze zwaaide terug en kwam naar me toe. 'Hoi Daan,' zei ze en ze keek me aan met haar grote ogen.

'Hoi Dunya,' zei ik en het leek wel alsof er binnen in mij een vulkaantje vol groene lava uitbarstte, zo warm kreeg ik het.

'Je bloost,' zei Dunya zachtjes en ze lachte lief.

Ik wist niet wat ik moest antwoorden. Gelukkig ging de bel. Iedereen holde naar binnen, Dunya en ik werden meegesleurd in de kinderstroom.

In het klaslokaal keek ik voordat ik op m'n plaats ging zitten even snel in de spiegel boven de wasbak. Dunya had gelijk: ik bloosde. Ik wist niet dat de wangen van m'n mensenpak rood konden worden.

Morgen is het vrijdag, dagboek. Dan ben ik ook verliefd op Dunya. Zucht. Diepe, diepe zucht...

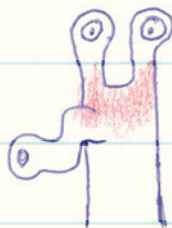
Daan met z'n roze bril

**ik heb het warm
en ik bloos
mijn hoofd is zo rood
als een roos**

DAG 20 🌸

Goedemiddag dagboek,

Ik kom net thuis van school en ik heb weekend.
Waarschijnlijk zie ik Dunya de komende twee dagen

niet. Dat voelt verschrikkelijk, maar ergens toch ook wel een beetje fijn. Verliefd zijn is namelijk best gekmakend, ben ik achtergekomen.

Als we les hebben en stil op onze stoel moeten zitten, kan ik aan niks anders denken dan aan dat ik zo graag met haar wil praten. Maar als het dan pauze is en ik met haar bij de fietsen sta, weet ik niet wat ik tegen haar moet zeggen.

Ik wil ook de hele tijd naar haar kijken. Maar dat kan niet. Ik zit namelijk voor Dunya in de klas. Zij kan dus wel naar mij kijken (terwijl ze natuurlijk doet alsof ze naar de juf kijkt en luistert), maar ik niet naar haar. In ieder geval niet zonder achterom

te kijken of achterstevoren op m'n stoel te gaan zitten. Dat mag niet van de juf en zou ook veel te veel opvallen.

En van dat blozen word ik ook helemaal krankjorum. Uit die vulkaan in m'n binnenste blijft maar groene lava opborrelen. En ik blijf het maar warm hebben. Zó warm dat ik er helemaal van moet skruften. Dat Dunya ziet dat ik bloos, vind ik niet erg. Maar alle andere kinderen gaat het niks aan. Renske vroeg me in de pauze of ik misschien koorts had. En Bart hoorde ik tegen Amir al iets fluisteren over een tomaat.

Je kunt die bloosfunctie vast op de een of andere manier uitzetten, maar ik heb de handleiding van m'n mensenpak al tijden geleden weggegooid. Dat was toen we op weg waren van Noelk naar de aarde en de raketmotor begon te sputteren

omdat onze ufo te zwaar beladen was.

Ik bedenk me nu dat ik daar nog over zou schrijven: de lange, lange reis hiernaartoe.

Weet je wat? Dat ga ik dit weekend fijn doen!

Misschien dat ik dan niet de hele tijd aan Dunya hoef te denken. Zucht...

Tot morgen, dagboek,

Daan die hier als Krioë kwam

**verliefd zijn
is fijn
maar
ook best zwaar**

DAG 21

Goedemorgen dagboek,

Vandaag gaan we eens lekker aan de slag. Ik heb er een gloednieuwe balpen voor gepakt. Ik ga je eindelijk vertellen over onze reis van Noelk naar de aarde.

Ik had al geschreven dat onze thuisplaneet volkomen onleefbaar was geworden. Door de giftige gele dampen die de droepfabrieken uit hun schoorstenen de lila lucht in walmden. Hoesten moest je ervan. Hoesten, hoesten en nog eens

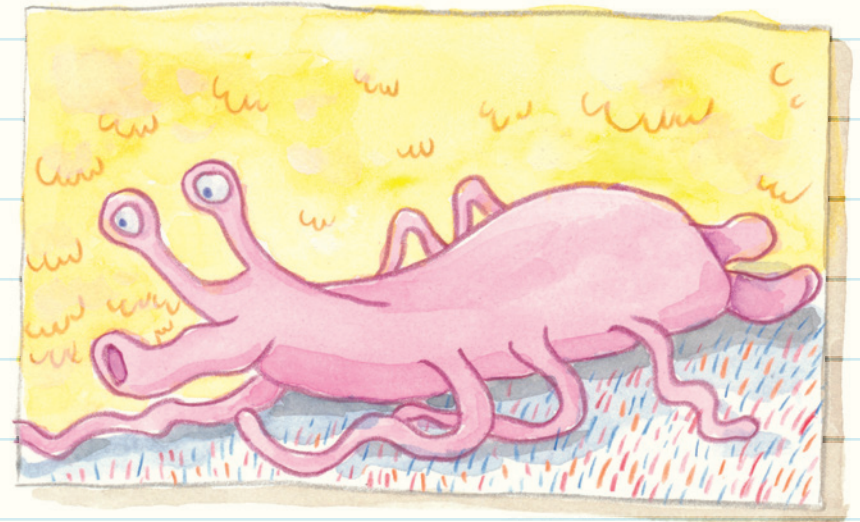
hoesten, tot je er dood bij neerviel.

Eigenlijk wilde niemand weg, maar er zat niets anders op. Steeds vaker zag je groene flitsen aan de hemel, van ufo's met Noelkers aan boord, die naar een andere planeet vluchtten.

Ik wilde ook vluchtten, maar ik had geen ufo.

Als een van de laatsten ging ik nog naar school, al kwam er van leren weinig terecht. Probeer de tafel van zelf maar eens op te dreunen als je alleen nog maar 'uche, uche' kunt zeggen.

Na school, op weg terug naar mijn huis, kreeg ik zo'n verschrikkelijke hoestbui dat ik op straat in elkaar zakte. Ik snakke naar adem, maar kreeg geen lucht. Ik dacht dat het met me gedaan was.

Langzaam werd het donker in me. Het laatste wat ik nog weet voordat ik flauwviel, was dat ik bij een tentakel gegrepen werd en iemand m'n slappe lijf overeind sleurde.

Toen ik weer bijkwam, gonsde het om me heen. Een geluid zoals hier op aarde bijen maken, maar dan harder. Ik keek wat verbaasd om me heen. Ik lag op een bed in wat ik meteen herkende als een ufo.

'Hij is wakker,' zei iemand in het Noels.

En daar stonden ze, alle drie, aan het bed. Ik had ze voor die dag nog nooit eerder gezien, maar het waren Rurk, Dalla en Urftie. Wie had gedacht dat deze drie vreemdelingen mijn aardse gezin zouden worden? Mijn 'vader', 'moeder' en 'zusje' Annika?

De ufo was van Rurk. Hij had Dalla en Urftie al beloofd dat ze mee mochten. Toen Dalla op weg naar Rurk was, had ze mij op straat zien liggen. Zelf liep ze ook verschrikkelijk te hoesten. Ze had me kunnen laten liggen, maar ze heeft me opgeraapt. Ze heeft me opgeraapt en meegenomen en aan Rurk gevraagd of ik mee mocht in de ufo en zo heeft ze me gered. (Misschien moet ik daar wat vaker bij stilstaan. Bijvoorbeeld als ik weer eens boos op haar ben omdat ik m'n kamer van haar moet opruimen.)

